

Dosarul nr.2ra-288/19

prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Central, (Jud: C. Prisacari)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Jud: A. Albu, A. Toderaș, E. Bejenaru)

ÎNCHEIERE

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Silvia Bortă împotriva lui Mihail Paduca, Natalia Știrbu, Radmira Chiselița, intervenient accesoriu notarul public Vitalie Moraru cu privire la declararea nulității contractelor de vânzare-cumpărare, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 4 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a admis apelul depus de Silvia Bortă, s-a casat parțial hotărârea din 17 februarie 2017 a Judecătoriei Edineț, sediul Central în partea respingerii acțiunii și s-a emis în această parte o nouă hotărâre cu privire la admiterea acțiunii,

constată:

La 30 martie 2016, Silvia Bortă a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Mihail Paduca, Natalia Știrbu, Radmira Chiselița, intervenient accesoriu notarul public Vitalie Moraru cu privire la declararea nulității contractelor de vânzare-cumpărare.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 282 din 20 ianuarie 2010, autentificat de notarul public Alexandru Antoficiuc, Tatiana Zamlinschi în calitate de vânzător a vândut, iar Silvia Bortă în calitate de cumpărător a cumpărat imobil (garajul), nr. cadastral XXXXX din șos. Bucovinei 19/9, or. Edineț.

Astfel reclamanta a menționat că ulterior încheierii contractului de vânzare-cumpărare, a depus cerere în adresa Organului Cadastral Teritorial Edineț pentru înregistrarea dreptului de proprietate asupra imobilului, însă a fost informată că imobil (garajul), nr. cadastral XXXXX din șos. Bucovinei 19/9, or. Edineț aparține cu drept de proprietate Nataliei Știrbu, care a fost înregistrat la 19 aprilie 2013.

În acest context, Silvia Bortă a relatat că conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, Mihail Paduca în calitate de vânzător a

vândut, iar Natalia Știrbu în calitate de cumpărător a cumpărat imobil (garajul), nr. cadastral XXXXX din șos. Bucovinei 19/9 or. Edineț.

Reclamanta a notat că din pct. 2.5 a contractului încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu rezultă că Mihail Paduca deține dreptul de proprietate asupra imobilului în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4997 din 17 noiembrie 2010, care a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile la 16 septembrie 2011.

Silvia Bortă a menționat că reieșind din cele relatate, a stabilit că conform contractului de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2010, Tatiana Zamlinschi în calitate de vânzător a vândut, iar Mihail Paduca în calitate de cumpărător a cumpărat imobil (garajul), nr. cadastral XXXXX din șos. Bucovinei 19/9 or. Edineț.

În acest sens, reclamanta a notat că contractul de vânzare -cumpărare din 20 ianuarie 2010, încheiat între Tatiana Zamlinschi și Mihail Paduca a ridicat suspiciuni asupra acestuia, iar ca rezultat la 14 mai 2013 a fost pornită cauza penală în baza semnelor calificative ale infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal, iar în cadrul urmăririi penale, reclamanta a fost parte vătămată.

Conform raportului de expertiză nr. 6237 din 18 octombrie 2013, s-a stabilit că semnătura executată din numele Tatiane Zamlinschi în contractul de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2010, încheiat între Tatiana Zamlinschi și Mihail Paduca nu a fost executată de către Tatiana Zamlinschi, ci de către o altă persoană.

Prin decizia din 18 februarie 2015 a Curții de Apel Chișinău, Mihail Paduca a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal cu stabilirea unei pedepse de 2 ani închisoare.

Prin urmare, reclamanta a specificat că s-a constatat cu certitudine falsificarea contractului de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2010, încheiat între Tatiana Zamlinschi și Mihail Paduca. Totodată, Silvia Bortă a considerat că este lovit de nulitate și contractul de vânzare-cumpărare din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu.

Reclamanta Silvia Bortă a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 4997 din 20 ianuarie 2010, încheiat între Tatiana Zamlinschi și Mihail Paduca și contractului de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu.

La 24 august 2016, Silvia Bortă a depus cerere de concretizare a cerințelor împotriva lui Mihail Paduca, Natalia Știrbu, Radmira Chiselița, intervenient accesoriu notarul public Vitalie Moraru, prin care a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 4997 din 20 ianuarie 2010, încheiate între Tatiana Zamlinschi și Mihail Paduca, contractului de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu și contractului de vânzare-cumpărare nr. 1341 din 25 mai 2015, încheiat între Natalia Știrbu și Radmira Chiselița, încasarea din contul lui Mihail Paduca în beneficiul său a prejudiciului moral cauzat prin infracțiune în sumă de 2000 dolari SUA și 2000 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 5050 lei(f.d. 137, vol. I).

Prin hotărârea din 17 februarie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Central, a fost admisă parțial acțiunea depusă de Silvia Bortă, fiind declarat nul contractul de vânzare-cumpărare nr. 4997 din 20 ianuarie 2010, încheiat între Tatiana Zamlinschi

și Mihail Paduca, fiind încasat din contul lui Mihail Paduca în beneficiul Silviei Bortă prejudiciul moral cauzat prin infracțiune în sumă de 5000 lei, cheltuielile suportate la examinarea cauzei penale în mărime de 2000 lei, cheltuielile de asistență juridică suportate la examinarea prezentei cauze în sumă de 3000 lei și taxa de stat achitată la depunerea acțiunii în sumă de 250 lei. În rest pretențiile cu privire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu și contractului de vânzare-cumpărare nr. 1341 din 25 mai 2015, încheiat între Natalia Știrbu și Radmira Chiselița au fost respinse ca fiind neîntemeiate (f.d. 13-19, vol. II).

În susținerea soluției adoptate, prima instanță a reținut că prin decizia din 18 februarie 2015, care a fost menținută prin decizia din 29 septembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție, Mihail Paduca a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Codul penal pentru folosirea documentelor oficiale false care acordă drepturi. Astfel prin decizia din 18 februarie 2015 a Curții de Apel Bălți a fost stabilit faptul că Mihail Paduca, deținând contractul de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2010 și cunoscând cu certitudine că acesta nu este semnat de proprietatea garajului Tatiana Zamlinschi, fapt confirmat prin raportul de expertiză nr. 6237 din 18 octombrie 2013, s-a folosit de acest contract și și-a înregistrat dreptul de proprietate asupra garajului la Organul Cadastral Teritorial Edineț.

Prin urmare, prima instanță a constatat că Tatiana Zamlinschi nu și-a manifestat consimțământul său liber și neviciat la perfectarea contractului de vânzare-cumpărare nr. 4997 din 20 ianuarie 2010.

Făcând referire la prevederile art. 123 alin. (3) Codul de Procedură Civilă, prima instanță a concluzionat că contractul de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2010 încheiat între Tatiana Zamlinschi și Mihail Paduca este nul, deoarece nu sunt întrunite condițiile de valabilitate a unui veritabil act juridic. În ceea ce privește declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu și contractului de vânzare-cumpărare nr. 1341 din 25 mai 2015, încheiat între Natalia Știrbu și Radmira Chiselița, prima instanță a considerat că acestea sunt neîntemeiate. Astfel instanța a notat că la momentul încheierii contractelor de vânzare-cumpărare a fost stabilit cu certitudine dreptul de proprietate a lui Mihail Paduca și respectiv a Nataliei Știrbu.

Având în vedere cele relatate, prima instanță a considerat întemeiată și pretențiile cu privire la încasarea din contul lui Mihail Paduca în beneficiul Silviei Borta a prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, întrucât aceasta a fost admisă în principul în cadrul procesului penal, urmând ca instanța în ordinea procedurii civile să stabilească cuantumul despăgubirii.

Prin încheierea din 31 martie 2017 a Curții de Apel Bălți, nu s-a dat curs cererii de apel depuse de Mihail Paduca, fiind acordat apelantului termen până la 21 aprilie 2017 pentru prezentarea apelului motivat și dovada achitării taxei de stat în sumă de 187,5 lei. Totodată a fost explicat apelantului că în cazul în care nu va lichida neajunsurile indicate, cererea de apel nu va fi considerată depusă și împreună cu toate actele va fi restituită (f.d. 36-39, vol. II).

Prin încheierea din 16 mai 2017 a Curții de Apel Bălți, a fost restituită cererea de apel depusă de Mihail Paduca, deoarece nu au îndeplinite în termen indicațiile instanței de apel stabilite prin încheierea din 31 martie 2017 a Curții de Apel Bălți (f.d. 58-62).

Prin decizia din 4 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul depus de Silvia Bortă, fiind casată parțial hotărârea din 17 februarie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Central în partea respingerii acțiunii și emisă în această parte o nouă hotărâre prin a fost admisă acțiunea, fiind declarat nul contractul de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu și contractul de vânzare-cumpărare nr. 1341 din 25 mai 2015, încheiat între Natalia Știrbu și Radmira Chiselița. În rest hotărârea din 17 februarie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Central a fost menținută (f.d. 154-163, vol.II).

Curtea de Apel Bălți a susținut argumentele primei instanțe în ceea ce privește declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 20 ianuarie 2010 încheiat între Tatiana Zamlinski și Mihail Paduca.

Cu referire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 1918 din 19 aprilie 2013, încheiat între Mihail Paduca și Natalia Știrbu și contractului de vânzare-cumpărare nr. 1341 din 25 mai 2015, încheiat între Natalia Știrbu și Radmira Chiselița, Curtea de Apel Bălți a considerat întemeiate aceste pretenții. Instanța de apel a considerat întemeiate argumentele apelantei care pune la îndoială buna credință a cumpărătorilor Natalia Știrbu și Radmira Chiselița, prin faptul că ultimele nu au obiectat din momentul procurării bunului imobil la folosirea acestuia de către Silvia Borta. Totodată instanța a remarcat că conform declarațiilor, Radmira Chiselița a comunicat că în urmă cu trei ani a locuit cu familia în chirie la Mihail Paduca, iar acesta a rugat-o să înstrăineze un garaj pe numele său, însă în realitate ea nu a văzut acest imobil. În consecință Curtea de Apel Bălți a ajuns la concluzia privind admiterea integrală a acțiunii.

La 5 decembrie 2018, Curtea de Apel Bălți a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 165, vol. II).

La 18 decembrie 2018, Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu, a depus recurs împotriva deciziei din 4 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurenta Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu, în motivarea recursului, a indicat că instanța de apel la adoptarea deciziei contestate, a aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Astfel recurenta a menționat că la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare între Mihail Paduca și Natalia Știrbu a fost stabilit cu certitudine dreptul de proprietate al vânzătorului Mihail Paduca în privința bunului imobil, care nu era un bun litigios.

Totodată recurenta a notat că este cumpărător de bună credință, deoarece la data înregistrării dreptului său de proprietate, nu a fost notat nici o acțiune în privința bunului imobil.

La fel, recurenta a specificat că la stabilirea bunei credințe a cumpărătorilor Natalia Știrbu și respectiv Radmira Chiselița trebuie de luat în considerație faptul că contractele de vânzare-cumpărare au fost încheiate la anumite intervale de timp. Prin urmare a considerat că buna credință a sa este lipsită de orice culpă sau îndoială imputabilă.

La 22 ianuarie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Silviei Bortă, Mihail Paduca, Natalia Știrbu și notarului public Vitalie Moraru informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data stabilită pentru examinarea cauzei, Silvia Bortă, Mihail Paduca, Natalia Știrbu și notarul public Vitalie Moraru nu au înaintat referința la cererea de recurs depusă de Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 4 septembrie 2018 a fost expediată în adresa părților la 5 decembrie 2018 (f. d. 165, vol. II), însă conform avizului de recepție, avocatul recurenteii Ghenadie Odobescu a recepționat decizia instanței de apel la 11 decembrie 2018 (f.d. 166, vol. II).

Astfel, în atare situație, instanța de judecată a constatat că recursul declarat de Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (a se vedea, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare

a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu este formulată în baza art. 432 din Codul de procedură civilă, fără a specificat expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurenteii întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurenta a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurenta Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu a formulat prezenta cerere după ce a avut

posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecătii nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Radmira Chiselița, reprezentată de către avocatul Ghenadie Odobescu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan